உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௧] பவ வரு ஆவணி மீ [பகுதி-௰.
Vol. XXXI. August-September 1934. No. 10.

பரிமேலழகருரைத்திறம்.

உரையாசிரியர் பலருள்ளும் சிறந்த பரிமேலழகரெழுதிய திருக்குறளுரையானது கற்றோர் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட பெருமையடைந்துள்ளது. அங்ஙனம் பாராட்டுதற்கேற்ற அவ்வுரையின்பெருமை கற்பவர்பலர்க்கும் புலப்படுமாறு ஒரு சிறிது இங்கு வரையப்பெறுகிறது.

அவருரையுள், பிற்காலத்தவரெழுதும் உரைகளில் தமக்குத் தெரிந்தவிஷயங்களையே இடம்நோக்கி வெளியிடுவதுபோலன்றிக் குறள்தோறும் பொழிப்புரையெழுதி, விளங்காதவற்றை விளக்கவேண்டியும், வழுப்பாடுதோன்றுநிற்குமிடங்களில் அவ்வவ்வழுக்களைக் களையவேண்டியும், பொருட்பொருத்தம் தோன்றாத இடங்களில் பொருட்பொருத்தந் தோன்றுமாறு சொன்முடிபுகாட்டியும், மற்றும் ஆங்காங்குப் புலப்படுத்தற்குரியவற்றை விரிந்த கருத்துக்களடங்கிய சுருங்கிய சொற்களால் விளக்கியும் விசேடவுரைவரைவது அவர்க்கியல்பு.

அம் முறைகொண்டு முதற்குறளின் உரையை நோக்குவாம்.

'அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்' என்றதை, 'இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை' என்றார். இதனைப் பொதுநோக்கால் நோக்குங்கால் இத் தலைக்குறளில் எடுத்துக்காட்டுவமையணி உள்ளது என்பதை, உணர்த்தினர் எனத் தோன்றும். இந்நூலில் மற்றுமுள்ள குறள்களில் ஆங்காங்கு விலக்கணிமுதலிய வேறுபல அணிகளும்

உள்ளனவாக, அவற்றையும் இஃதிஃது இன்னின்னது என வரையாத அவர், இக்குறளின்கணுள்ள அணியை மட்டும் யாம் தெரிந்து கொள்ள வரைந்தார் என்பது பொருந்தாது; பின்னை என்னைகருதி வரைந்தாரென இங்கு ஆராய்வாம்.

கடவுள்வாழ்த்து என்று நுவல்பொருள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டமையால் இங்குக் கூறப்படும்பொருள் கடவுள்வாழ்த்தாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது நியமம். அந்நியமமொழியப் பிறிதொருபொருளைக் கூறுவது வழுவாம். அந்நியமம் தவிருமாறு எடுத்துக்கொண்ட பொருளையொழித்து 'அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்' என்று பிறிதுபொருளாகிய எழுத்துக்களின் இயல்பு கூறியது சொல்லிலக்கணநோக்கால் மற்றொன்றுவிரித்தல் என்னும் குற்றத்தின் பாற்பட்டு வழுவாயிற்று. இவ்வழுவைச் சொல்லிலக்கணங்கொண்டு பரிகரித்தற்குச் சிறிதும் இடமின்மையால் அணியிலக்கணங்கொண்டே பரிகரிக்கவேண்டி, 'இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை' என்றார்.

இக்கூற்றால் அவ்வழுக் களையுமாறெங்ஙனமெனில், செய்யுளியற்றுவோர் சொல்லிலக்கணமொன்றேபற்றிச் செய்யுளியற்றின் அது சிறவாமைநோக்கி, அச் சொல்லிலக்கணத்துக்குப் புறம்பாயுள்ள பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் என்னும் இவற்றையும் செய்யுளுக்கு அங்கமாகக்கொண்டு செய்யுளியற்றல் எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. அம்முடிபுகொண்டே, இங்கு, தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவனாரும், எடுத்துக்காட்டுவமையணிதழுவி இச்செய்யுளியற்றலானார். அவ்வெடுத்துக்காட்டுவமையணிக்கு உறுப்பாய்முன்னிற்கும் உவமப்பொருள் நுவல்பொருளின்வேறாய் அந்நுவல்பொருளோடொப்புமையுடைய ஒரு வாக்கியப்பொருளாயிருக்கவேண்டுமென்பது இலக்கணமாதலால் அவ் வணிதழுவப்படும் செய்யுட்கள் அவ்வணிக்கு இன்றியமையாத பிறிதுபொருளை நுவலுதல் வழுவாகாதென்று வழுக்களையவேண்டி அணியிலக்கணம்பற்றி வழுக்களைந்தார் என்பது தோன்றுமாறு காண்க.

'தலைமைபற்றிவந்த' என்றது அவ்வெடுத்துக்காட்டுவமையின் பொதுத்தன்மையுணர்த்தியவாறு, அது, 'முதல' என்னும் சொல்லி னுள்ள முதனிலையான முதல் என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அம் முதல் என்னும் சொல்லுக்குக் காலமுதலும் காரணமும், சினைப்பொரு ளின் இயைபிறிதான முதற்பொருளும், தலைமையும் ஆகிய பலபொருள்க ளுடைமையால் ஒரோருவர் ஒரோருபொருள்கொண்டு மயங்காமைப் பொருட்டுப் பொருட்பொருத்தம்நோக்கிப் பொதுத்தன்மை இன்ன தெனத் தெளியுமாறு அவ்வெடுத்துக்காட்டுவமையைத் 'தலைமைபற்றி வந்த' என்ற அடைமொழியால் விசேடித்துக்கூறினர்.

எழுத்துக்களுள் அகரத்திற்கும், உயிர்த்தொகுதி (-சேதனம்)களுள் ஆதிபகவனுக்கும் உள்ள தலைமைகள் இவ்வாற்றான் உள்ளன என விளங் காமையால் அவ்விருவகைப்பொருள்களினியல்புநோக்கி, 'அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற்பிறத்தலா னும், ஆதிபகவற்குத்தலைமை செயற்கைபுணர்வானன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்றுமுணர்தலானும் கொள்க' என விளக்கக் கூறினர்.

'அகரமுதல எழுத்து' எனவே அமைவதாகவும், 'எழுத்து எல் லாம்' என்றது வேண்டாது கூறுதலாய் வழுவாமென்பது நோக்கி, அவ் வழுக்களைதற்பொருட்டுத் 'தமிழெழுத்துக்கேயன்றி வடவெழுத் துக்கும் முதலாதல்நோக்கி, எழுத்தெல்லாம் என்றார்' என்றார். இதன் கருத்து, எழுத்து என்ற சாதிப்பெயரால் எல்லாவெழுத்தும் கொள்ளப் படுவதாயிருக்கச்செய்தேயும், 'எல்லாம்' என்றது ஒருவகைச்சாதிப் பெயர் பலவேறுசாதியை யுணர்த்தமாட்டாது; வெவ்வேறுசாதியான பிற எழுத்துக்களையும் உணர்த்த எல்லாம் என்பது வேண்டும் என் பதே.

பிறமொழியெழுத்துக்களும் உளவாக வடமொழியெழுத்தைக் கொண்டு கூறியது, பிறமொழிகள் உலகவழக்கிற்கு உரியனவாதலும், வடமொழி வேதவழக்கிற்குரியதாதலும் கருதி யென்க. இக்கருத்தைக் கொண்டே அடுத்தவாக்கிய சோதனை செய்யத்தொடங்கி, 'ஆதிபகவன்' என்னும் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு' என்றார்.

இதன்கருத்து, 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிப், பகவன் முதற்றே யுலகு' எனப் பகரவொற்று மிகுத்துக்கூறினும் சீர் தளை சிதைவின்றியே கருதியபொருள் வேறுபடாமலும் புணர்ச்சியிலக்கணம் சிதையாமலும் செவ்விதாயும் அமைவதாயிருக்க, அவ்வாறு கூறுது, வாழை பழம் என்பதுபோல ஆதிபகவன் எனப் புணர்ச்சியிலக்கணம் சிதையக் கூறுதல் வழுவாதல்நோக்கி அவ் வழுக்களைதற்பொருட்டு வடநூன் முடிபுகொள்ளவேண்டிற்று என்பதாம். இது ஒரு மணமகளுக்குத் தம் வீட்டிலுள்ள அணிகலன்களுடன் அவ்வணிகளினும் சிறிது வேறுபடச்சமைந்த அயல்வீட்டணிகலன்களையும் வேண்டியபொழுதுகொண்டலங்கரிப்பதுபோலத் திருவள்ளுவர் தாம் நுவலக்கருதியபொருளுக்கு வேண்டும்பொழுது வடநூன்முடிபுகளையும் தள்ளாதுகொண்டு அழகுறப்புனைவது தமக்குடன்பாடென்பதை அறிவித்தற்பொருட்டு, 'ஆதி பகவன்' என்ற வட நூன்முடிபை மேற்கொண்டுகூறியது ஞாபகமாயிற்று என்றபடி. இது வேண்டாது கூறி வேண்டியது முடித்தல் என்னும் உத்திக்கினம்.

'இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை' என்றது:— ஆதிபகவன் என்பதற்கு ஆதியிலுள்ள பகவன் என்று பொருளோ? அல்லது ஆதியும் பகவனும் என்று பொருளோ? அல்லது ஆதியாகியபகவன் என்று பொருளோ? என ஐயுறவுதோன்ற, அவ்வாறு மயங்காமைப்பொருட்டும், ஆதியாகிய பகவன் எனப் பொருள் இனிதுவிளங்குதற்பொருட்டும் அத்தொடர்மொழி இன்னதென விளங்கக்கூறியவாறு.

முதற்று என்பதில் முதல் என்னும் பகுதிக்கு எடுத்துக்காட்டு வமைக்கியையப் பொருளினும் தலைமைப்பொருள் கொள்ளக்கிடத்தலால் இங்கு ஆதி யென்றதற்கு அத்தலைமைப்பொருளின்வேறாகிய காரணப் பொருள்கொண்டு, 'ஆதியாகிய பகவன்' (காரணரூபியான பகவன்) எனப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்பதும் கருதினாராயிற்று.

உலகு என்பது உயர்ந்தோரையும் உயிர்த்தொகுதிகளையும், அவ்வுயிர்த்தொகுதிகள் வாழும் நிலங்களையும் உணர்த்தும் பலபொருளொருசொல்லாயிருத்தலால் அப்பொருள்களுள் எதுவோபொருள் என்று

மயங்காமைப்பொருட்டு, 'உலகென்றது. ஈண்டு உயிர்கண்மேல்நின்றது' என்று விளங்கக்கூறினர்; அக்கூற்றானே எடுத்துக்காட்டுவமையிலுள்ள உவமப்பொருளாகிய எழுத்துக்களின் பன்மைக்கியையப் பொருளினும் உயிர்ப்பன்மைகாட்டி, ஒருமை பன்மை மயங்காமே வழுக்காத்தவாறு மாயிற்று.

இனி, 'காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மைகூறவேண்டுதலின்' என்று ஒரு நியாயங்காட்டியுள்ளார். இந்த நியாயம் இங்கு எதற்காக எடுத்துக்கூறப்பட்டதென்பதும் ஆராயத் தக்கதே.

கீழ், அதிகாரப்பொருளைவிட்டு விலகிய முதல்வாக்கியத்தை எடுத்துக்காட்டுவமை என்னும் அணியிலக்கணங்கொண்டு வழுக்களைந்தார்; இனி அவ்வெடுத்துக்காட்டுவமைக்கு உவமேயப்பொருளையுணர்த்தவந்த 'ஆதிபகவன்முதற்றேயுலகு' என்ற இரண்டாம்வாக்கியமும் அதிகாரப் பொருளைவிட்டு விலகி, உலகினியல்புகூறுதலால் மற்றொன்றுவிரித்தலாய் வழுவாகாநிற்க, அவ்வழுக் களையவேண்டிக் 'காணப்பட்டவுலகத்தாற் காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மைகூறவேண்டுதலின்' என்று ஒரு நியாயமுடிபை உட்கொண்டு, அங்ஙனங்கூறியதற்குக் காரணம் காட்டுகிறார். அது காரணமாமாறு காட்டுதும்.

இங்கு எடுத்துக்கொண்டபொருள் கடவுள்வாழ்த்து. அது கடவுளின்மேற் சொல்நிகழும் வாக்கியங்களால் ஆக்கப்படவேண்டும். அவ்வாக்கியப்பொருளுணர்ச்சி ஒருவருக்குண்டாகவேண்டுமானால் அவர்க்கு முன்னமே கடவுளின் உண்மையுணர்ச்சி உண்டாயிருக்கவேண்டும் அவ்வுணர்ச்சி உண்டாகாதநிலையிற் பாடங்கேட்பவர்க்கு அவ்வதிகாரப் பொருளைக்கொண்ட வாக்கியப்பொருளுணர்ச்சி உண்டாகமாட்டாது என்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த துணிபு.

இத்துணிபுபற்றியே புத்ததேவரும், கடவுள் உண்டோ? இல்லையோ? என்று கேட்டார்க்கு, இறிஞ்சிறிஞ்சி உண்டோ? இல்லையோ? என்று கேட்டால் எவ்வாறு பொருள்தோன்றாதோ அவ்வாறு பொருள்

தோன்றுதிருப்பதுபற்றி வாய்வாளாமையை மேற்கொண்டு நிருத்தாரா யிருந்தார் என்பதும் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

இவ்வாறான உணர்தற்கரியபொருளை உணர்த்தத்தொடங்கிய திருவள்ளுவர், கேட்போர்க்கு, முதன்முன்னமே அம்முதற்பொருளுணர்ச்சியையுண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு உரியதோருபாயத்தைக் கைப்பற்றினார். அதாவது: கேட்போரால் அறியப்பட்டிராததொருபொருளை அவர்க்கு அறிவுறுத்தவேண்டுமிடத்து அவரால் முன்பே அறியப்பட்டிருப்பதொருபொருளைக்கொண்டு அவரால் அறியப்பட்டிராதபொருளை அறிவுறுத்தவேண்டும் என்பதே (இது பொதுவாய்பாடு). உதாரணமாக: ஆமா என்னும் சொற்பொருளறியாதானுக்கு (அவனால் அறியப்பட்ட) 'ஆவினை ஒப்பது ஆமா' என்று உபதேசித்தால் அவனால் அறியப்பட்டுள்ள ஆவினது ஒப்புமையுணர்வால் ஆமாவுணர்வு அவனுக்கு உடனே உண்டாய்விடும். அவ்வாறே, புலியறியாதான் ஒருவனுக்கு அவனால் அறியப்பட்ட பூனையைக்கொண்டு, 'பூனைவடிவிற்சிறிதுபெரிதுபுலி' என்று உபதேசித்தால் அவனால் அறியப்பட்டுள்ள பூனைவடிவினொப்புமையால் (புலியைப் பாராதிருக்கச்செய்தே) புலிவடிவம் அறியப்பட்டதாம். இது வாக்கியப்பொருளுணர்வு. இவ்வுணர்வுகொண்டு புலியைக்கண்டவிடத்து 'இது புலி' யென்னும் காட்சியுணர்வு தானே தோன்றிவிடும்.

இம்முறையாலே கடவுள்வாழ்த்து என்ற அதிகாரப்பெயரிலுள்ள கடவுள் என்ற சொல்லின் பொருளுணராதார்க்கு அப்பொருளை முதலில் உணர்த்தவேண்டி அவராற் காணப்பட்டவுலகத்தை (உயிர்த்தொகுதியை)க் கொண்டு காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மைகூறக்கருதி 'ஆதிபகவன்முதற்றே' என உலகின்மேல்வைத்துக்கூறினார் என்றார்.

'ஆதிபகவன் முதற்று' என்றதனாற் கடவுளின் உண்மைகூறுமாறென்னனமெனில்' கூறுதும். முதற்று என்ற பபனிலைச்சொல்லானது முதலையுடையது என்னும் பொருளுடையதாய் உலகு என்ற எழுவாயோடியைந்து, உலகு முதற்று (-உலகு முதலையுடையது) என ஒரு வாக்கியமாயிற்று. இதில் உலகு என்னும் எழுவாய்ப்பொருள் (உயிர்த்

தொகுதி) கேட்போரால் கண்கூடாகக் காணப்பட்டது. முதற்று என்னும் பயனிலைப்பொருளும், ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு முதல்வனையுடையது, ஒவ்வொரு ஊரும் ஒரு முதல்வனையுடையது, ஒவ்வொரு நாடும் ஒரு முதல்வனையுடையது என்றற்றொடக்கத்து உலகவழக்கால் தலைமைப்பொருளில் அறியப்பட்டிருப்பதுடன், 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்ற எடுத்துக்காட்டுவமையிலுள்ள முதல என்றதனானும் அறியப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக எழுவாய்ப்பொருளும் பயனிலைப்பொருளும் வேறு வேறாயறியப்பட்டனவாகவே, அவ்விரண்டறிவின்கூட்டமாகிய வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சி தானேஉண்டாகத் தட்டில்லை. அவ்வாக்கியப்பொருளுணர்ச்சியாவது: உலகு (ஒரு) முதலையுடையது, என்பதாம். உலகம் முதலையுடையது எனவே உலகத்துக்கு முதல்வனுண்டு என்பது போந்தபொருளாய் அவ்வுலகமுதற்பொருளின் உண்மையுணர்வு தோன்றும். இது, வாக்கியப்பொருளுணர்வு. இவ்வாக்கியப்பொருளுணர்வு கொண்டு அதிகாரப்பொருளுணர்ந்து கடவுள்வழிபாடுபுரிந்து மனமாசகன்று வாலறிவுண்டாயவழிக் கடவுளின் காட்சியுணர்வு தோன்றும் என்ப.

ஆதிபகவன் என்றஅடைமொழியால் ஆதிபகவனாகிய முதல் என்று பொருள்படுதலால் அம்முதல்வனுக்கு ஆதிபகவன் என்பதும் ஒருபெயர் எனத் தோன்றும்; தோன்றவே, அதிகாரத்தால், எடுத்துக்கொண்ட பொருளாகிய கடவுள்வாழ்த்திற்கு உரியபொருள் உலகிற்கு முதல்வன் என்றும், அவனுக்கு ஆதிபகவன், கடவுள், வாலறிவன், மலர்மிசையேகினான், எண்குணத்தான், அறவாழியந்தணன் முதலிய பெயர்களும் உண்டென்றும் உபதேசித்துக்கொண்டு அதிகாரப்பொருளைக் கூறல் இயலும் என்பதாம்.

இவ்வாறாகக் கடவுளின் உண்மைகூறவேண்டியது இன்றியமையாததாயிருப்பதையும், அவ்வுண்மைகூறும் முறைகளையும் உட்கொண்டு 'காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மைகூற

வேண்டுதலின் ஆதிபகவன்முதற்றேயென உலகின்மேல்வைத்துக் கூறி ஞர்' என்று, எடுத்துக்கொண்டபொருண்மேற் சொல்நிகழ்தலின்றி அப் பொருளின்வேருகிய உலகின்மேற் சொல்நிகழுமாறு கூறியதற்குக் காரணங்காட்டி, (எடுத்துக்காட்டுவமைக்கியைய) உலகின்மேல்வைத்துக் கூறினரேனும், உலகிற்குமுதல்வன் ஆதிபகவன் என்பதே அவர்கருத்து எனக் கருத்துப்பொருள் கொண்டு வழுக்களைந்தார் என்க.

இவ்வாருக அவர் அணியிலக்கணங்கொண்டு வழுக்களைதலைப் பின் வரும் குறளுரைகளினும் காணலாம் 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப் பண்டம், சால மிகுத்துப் பெயின்' என்னும் குறட்பொருளைப் பிறிது மொழிதலென்னும் அலங்காரம் கொண்டு வலியறிதலென்னும் அதிகாரப் பொருளாக்கினர். அவ்வணிநடைகருதாக்கால் மற்றென்றுவிரித்தலாம். 'கடலோடா கால்வல் நெடுந்தேர் கடலோடு, நாவாயு மோடா நிலத்து' என்ற குறட்பொருளையும் அவ்வணிநடைகொண்டே இடமறிதலென் னும் அதிகாரப்பொருளாக்கினர்.

சொற்பொருட்பின்வருநிலை என்னும் அணிநடைகொண்டு கூறி யதுகூறலைப் பரிகரிப்பர்.

'செவிக்குண வில்லாத போது சிறிது, வயிற்றுக்கு மீயப் படும்' என்னும் குறள் அதிகாரப்பொருளாகிய கேள்வியின்மேற் சொல்நிகழ்ச்சி யின்றிக் கேள்வியின் வேருகிய உணவின்மேற் சொல்நிகழ்தலால் மற் றென்றுவிரித்தலாவான்செல்ல, அதனை நீக்கவேண்டிப் 'பின்னிருந்து கேட்டற்பொருட்டுச் சிறிதீயப்படுமென்றார்' என்று வயிற்றுக்கு ஈயப் படுமுணவைப் பின்னிருந்துகேட்டற்பொருட்டாக்கி அதிகாரப்பொரு ளுக்கு உபகாரப்படுத்தி வழுக்களைந்தார்.

இவ்வாறே அவரெழுதும் விசேடவுரைவாக்கியக்கருத்துக்களை யெல் லாம் இங்கு விரித்துரைப்பின் மிகப் பெருகும்.

அவருரைத்திறமிருக்கும்படி பலவற்றையும் மனத்துட் கொண்டு பன்முறை படிப்பார்க்கு அவருரையின் கருத்தமைதிபலவும் புலனுகும்.

திரு. நாராயணையங்கார்,

பத்திராசிரியர்.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

இராவணனைக்குறித்துச் சீதாதேவி சொல்லியவை.

55. *'பெற்றுடை வாளும் நாளும் பிறந்துடை உரனும் பின்னும்
மற்றுடை எவையும் தந்த மலர் அயன் முதலோர் வார்த்தை
விற்றொடை இராமன் கோத்து விடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம்
இற்றுடைந் திறுதல் மெய்யே: விளக்கின் முன் இருள்உண் டாமோ?'

இ. ள். '(நீ சிவனிடம்) பெற்றுடைய (சந்திர) வாளும், (மூன்றரைக் கோடி ஆண்டு அளவான ஆயுள்) நாளும், (உன்னோடு கருவில் உதித்து நீ பிறக்கும்போது உன்னோடு கூடப்) பிறந்து (உனக்கு) உடையதான (அபூர்வ தேக) பலமும், (ஆகிய இவைகளும் இவைகள்) அல்லாமல் (இவைகளினின்றும்) வேறாக (நீ தவத்தால் பெற்று) உடைய (பேறுகள்) யாவையும் (உனக்கு) அருளிய (பரமன்) பிரமன் முதலோர் வார்த்தை (யான வரங்கள்) இராமன் வில்வில் அம்பைத் தொடுத்துவிட்டவுடனே (அவைகளுக் கேற்படுத்தப்பட்ட முடிவு காலம்) மாற்றப்பட்டுக் கெட்டு அழிந்து ஒழிந்துவிடுதல் நிச்சயமாகச் சத்தியம்: விளக்குக் கெதிரே இருள் நிற்குமோ? (நின்றால், இராமன் அம்பின்முன்மேற்கூறிய வரங்கள் முதலியவைகள் அழிவுறாமல்நிற்கும்)'

பெற்றுஉடை பிறந்துஉடை மற்றுடை என்பவைகளில் 'உடைய', 'உடை' என ஈறுதொக்குநின்றது. உரம் என்பதன் விகாரமாகிய உரன், பெலம் என்னும்பொருட்டு. பின்னும் - அன்றியும். பின்னும் இன்னும் அன்றியும் அல்லதூஉம் மற்றும் வேறும் என்பவை ஒருபொருட் பன்மொழிகள் வீராட்டகாசப்படலம் ௩௪—௩௬—ம் பாட்டுக்களைப் பார்க்க). மலர் அயன் - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன். வார்த்தை, வார்த்தையால் வழங்கிய வரங்களைக் குறிக்கும். மலர் அயன் முதலியோர் வார்த்தை (யால்) தந்த எவையும் என்று கூட்டிப் பொருள்கூறலாம். இது கடுங் கொண்டுகூட்டு.

*சுந்தரகாண்டத்தில் இதற்குமுந்திய இன்கவிகளும் உரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும், 'தமிழர் நேசன்' 'பஞ்சாமிர்தம்' என்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாயிருக்கின்றன.

தொடை – அம்பு. வில் தொடை கோத்து – வில்லில் அம்பைத் தொடுத்து. விலக்குதல் - மாற்றுதல் (பிங்கலம்). உடைதல் - அழிதல்; தகர்தல். இறுதல் - கெடுதல்; அறுதல்; முடிதல். இற்று உடைந்து இறுதல் என்ற ஒத்தபொருளுடைய சொற்களின் தொகுதி அழிதலை வற்புறுத்தியதாம். பெற்றுடைவானும் இற்றிடைந் திறுதல் என்பனவும் பாடங்கள்.

இதன்பின் 60-ம் பாட்டில் இராவணனைநோக்கிச் 'செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றே கொலோ - எங்கள் நாயகனையும் நினைந்த தேழை நீ, என்று இராமன் மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலானவனென்பாள், (கீழதிகாரிகள் தீர்ப்புக்களை மேலதிகாரிகள் மாற்றவல்லராயிருத்தல் போல,) பிரமன்முதலியோர் வரங்களை இராமன் மாற்றவல்லனுயிருத்தலால் 'அயன்முதலோர்வார்த்தை விற்றொடை இராமன் கோத்துவிடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம், இற்றுடைந் திறுதல் மெய்யே' என்றாள்.

56. 'குன்றுநீ எடுத்த நாள் தன் சேவடிக் கொழுந்தால் உன்னை
வென்றவன் புரங்கள் வேவத் தனிச்சரம் துரந்த மேரு
என்றுணைக் கணவன் ஆற்றற் குரன்இலா திற்று வீழ்ந்த
அன்றெழுந் துயர்ந்த ஓசை கேட்டிலை போலும் அம்மா.'

இ. ள். 'நீ கயிலாயமலையை (வேரோடுபேர்த்து) எடுத்தகாலத்தில், தனது காற்பெருவிரலினால் உன்னை (அழுத்தி) வென்ற சிவன், திரிபுரங்கள் எரிந்துபோம்படி, அம்பு (தொடுத்து) விட்ட மேருமலையாகிய வில், என் (உயிர்த்) துணையான என்நாயகனது வலிமைக்கு (எதிராகத்தாங்கும்) வலிமையில்லாமல் ஒடிந்துவிழுந்த தற்சமயத்தில் உண்டாகிய (உலகமெல்லாம் கேட்ட) பேரொலியை நீ (மாத்திரம்) கேட்கவில்லைபோலும்.'

நாள் – காலம். சே அடி - சிவந்த பாதம். துரந்த - செலுத்திய தனி சரம் - ஒப்பில்லாத அம்பு. துணை - ஆதரவு; உயிர்த்துணை உற்ற துணை யெனக்கொள்ளநின்றது. ஆற்றல் - வலிமை. உரன் - வலிமை; உரம் உரன் என விகாரப்பட்டுநின்றது. இற்று - ஒடிந்து. கேட்டிலை - கேட்டாயில்லை. போலும் அம்மா அசைச்சொற்கள். போலும் ஒப்பில் போலி. அம்மா அதிசயக்குறிப்பு.

'திரிபுரசங்காரகாலத்தில் மேருமலை சிவபெருமானுக்கு வில்லாக அமைந்ததனுல், சீதாவிவாககாலத்தில் கந்யாசுல்கமாக ஏற்பட்ட சிவதனுசையும் அபேதமாக அம்மேருவாகவே கூறினாள்.'

அற்பமான ஒரு புழுவை நசுக்குதல்போல, ஒரு விரலால் உன்னை நசுக்கிய பரமசிவனுடைய பாரமான வில் என் நாயகன் வளைக்கப் பொறுக்காமல், ஒடிந்தபோது உண்டாகிய உரத்த ஓசை, உலகமெங்கும் ஒலித்தது. நீயும் கேட்டிருப்பாய். அவன் ஆற்றல் எங்கே! உன் ஆற்றல் எங்கே! அப்படியிருக்கவும், இப்போது உன்வீரத்தை நீயே மெச்சிய நெடுமொழியை நோக்கினால் அந்தப் பேரொலி உன் காதுக்கு மட்டும் எட்டவில்லைபோலும் என்பது கருத்து.

இப் பாட்டில் 'சேவடிக்கொழுந்து' என்ற அருமையான பிரயோகம் ஆராயத்தக்கது. கால்விரலை ஆனந்தபாவசமடையும்படி புலப்படுத்துகின்ற, கம்பசிருட்டியாகிய, 'சேவடிக்கொழுந்து' என்ற, யாம் முன்னூல்களுள் எந்நூலுளும்கண்டிராத, புத்தம்புதிய, கனியினிய சொற்றொடர், கம்பரது அரிய பாவனைவன்மையையும் இன்சொற்றொடுக்கும் திறத்தையும் ஏககாலத்தில் இனிது விளக்குகின்றது. 'குன்ற' என்று ஆரம்பித்த அடிக்கு மோனை அமைக்க முயன்ற முயற்சியின் பயனாக, இந்த விழுமிய தொடர்மொழி, கம்பர்கருத்தில், உதித்ததென்பது, இதன் இறுதிச்சொல்லாகிய 'கொழுந்து' மோனைத் தானத்தில் நிற்றலால் விளங்குகின்றது. கொழுந்து, கொம்பு கொடிகளின் முடிவில் தோன்றும் இளந்தளிர். அதுபோலப் பாதத்தின் முடிவில் விரல் இருத்தலைப் பாவனையிற்கொண்டு செந்தீயொத்த சிவந்த திருமேனியுடைய சிவபரஞ்சோதியின் சிவந்த பாதத்தின்முடிவில் செந்தீக்கொழுந்துபோலத்திகழும் செவ்விரலைச் சீதை 'சேவடிக்கொழுந்து' எனச்செப்பினளென்ற நயம் பாராட்டற்பாலது. வேதமுடிவில் உள்ளவனென்பது குறிக்கும் 'மறைக்கொழுந்து' என்ற பெயர், சிவ நாமங்களுள் ஒன்றாயிருத்தல், இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது.

57. 'மலைஎடுத் தெண்டிசை காக்கும் மாக்களை
நிலைகெடுத் தேன்எனும் மாற்றம் நேரும்நீ,
சிலைஎடுத் திளையவன் நிற்கச் சேர்ந்திலை;
தலைஎடுத் தின்னமும் மகளிற் றாழ்தியோ?'

இ. ள். '(கயிலாய) மலையைப் (பேர்த்து) எடுத் (தேன், அஃதல்லா)து (இந்திரன் முதலிய) அட்டதிக்குப் பாலகரை நிலை கெடச் செய்தேனென்னும் (வீர) வார்த்தைகளை (இறுமாப்போடு ஆடம்பரமாக)

வழங்குகின்ற நீ, இலக்குமணன் வில்லேந்தி (என்னைக் காத்து) நிற்க, (யான் இருந்தபோது, என்னைக் கவர) வந்தாயில்லை; (ஆண்மையின்றிப் பேடிபோல வஞ்சனைசெய்து என்னைக் கவர்ந்தாய். இவ்வாறாக இழிவடைந்த) நீ, இன்னமும் (வீரன்போலத் தலைநிமிர்த்துவாயானால், அதிக இழிவடை வாயென்பதை யறியாமல்) தலை நிமிர்த்து 'ஆண் மகனான நீ) பெண் மகளினும் (கேவலமாகத்) தாழ்வாயோ ?'

மாற்றம் - வார்த்தை. நேர்தல் - தருதல். சிலை - வில். மகளின் தாழ்தியோ - பெண்ணினும் கீழாவாயோ. 'எண்திசைகாக்கும் மாக்களை' என்பதற்கு அஷ்ட திக்கஜங்களை என்றும் பொருள் கூறுவர்.

'தலையெடுத்து' என்ற வினையெச்சத்தைத் 'தாழ்தியோ' என்ற வினைமுற்றைக்கொண்டுமுடிவதாகக்கொண்டு ஒஇ உரை கூறப் பட்டது. அவ்வாறுகொள்ளாமல், அந்த வினையெச்சம் 'சேர்ந்திலை' யென்ற வினைமுற்றைக்கொண்டு முடிவதாகக்கொண்டால், தலை யெடுத்துச்சேர்ந்திலை யென மாற்றிக்கொண்டு, இலக்குமணனை யெதிர்க் கத் தலைநிமிர்த்து வந்தாயில்லை (அதனால் ஆண்மை யிழந்து பெண் போன்றாய்) இன்னமும் (அதிக இழிவாக நடந்து) பெண்களினும் கீழாவாயோ என்று பொருள் கூறலாம்.

மகளிர்த்தாழ்தியோ என்பதும் பாடம். இப்பாடம் கொண்டார் "பெண்கள் காலினும் வீழக்கடவாயோ" என்று பொருள்கூறினர்.

58. 'ஏழைநின் ஒளித்துறை இன்ன தாமென,
வாழிஎம் கோமகன் அறிய வந்தநாள்,
ஆழியும் இலங்கையும் அழியத் தாழுமோ?
ஊழியும் திரியும்: உன் உயிரொ டோய்யுமோ ?'

இ. ள். 'அறிவில்லாய் (நீ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கும்) மறைவிடம் இதுவாமென்று எங்கள் கோமான் (ஆன இராமன்) தெரியவந்த காலத்தில் (உன்னை அழித்தற்கு உண்டாகும் அவன் கோபம், உனக்கு அரணான இந்த) இலங்கையும் (இதற்கு அரணாக இதனைச் சூழ்ந்துள்ள) கடலும் அழிய (ச் செய்து அம்மட்டோடு) தணியுமோ? (தணியாது; இலங்கையையும் இலங்கையைவளைந்த கடலையும் அழிப்பது உன்னை அழித்தற்பொருட்டாதலால் அவைகளை அழித்துப் பின்பு உன்னை அழித்து) உன்உயிர் போனதோடு (ஆயினும்) தீருமோ ? (தீராது: அக் கோபத்தால்) ஊழியே மாறுதலுற்று (உலகமுழுதுமே முடிந்து) விடும்.'

ஏழை - அறிவிலான். ஒளித்துறை - ஒளித்து உறையும் இடம் - மறைவிடம். வாழி அசை (சிந்தாமணி). கோமகன் - தலைவன். ஆழி - கடல். தாழ்தல் - தணிதல். ஊழி - உகமுடிவுகாலம். திரிதல் - மாறுதல். தாழும் ஓயும் என்ற வினைமுற்றுக்களுக்கு இராமன்கோபம் தோன்று எழுவாய். அதுவே அடுத்தபாட்டில் வீயும் என்ற வினைமுற்றுக்கும் எழுவாய்.

'ஊழியும் திரியும்' என்றது, நெடுங்காலம் கழித்துவரற்பாலதாகிய ஊழி (தான் வரவேண்டிய காலம்) மாறி (முன்னதாகவே வந்து) விடும்; வந்துவிடவே, இலங்கையும் இலங்கை சூழ்ந்த கடலுமல்லாத ஏனைய நிலங்களும் கடல்களும் உள்பட உலகமுழுவதும் அக்கோபத்தால் அழிந்துவிடுமென்றபடி. இப்பாட்டில் இக்கருத்து இருப்பது இதற்கடுத்தபாட்டினுல் விளங்குதல் காண்க.

'ஒளித்துறை இன்னிடத்தென' 'அறிந்து வந்த நாள்' 'ஊழியுந் தீயும்' என்பன பாடபேதங்கள்.

59. 'வெஞ்சின அரக்கரை விளித்து வீயுமோ ?
வஞ்சனை நீசெய வள்ளல் சீற்றத்தால்
எஞ்சல்இல் உலகெலாம் எஞ்சும்! எஞ்சும்! என்
றஞ்சுகின் றேன்! இதற் கறனும் சான்றரோ!'

இ. ள். '(அந்தக் கோபம், உன்னைக் கொல்வதனோடு தீராமல் உன்னைச் சார்ந்த) இராக்கதரைக் கொன்று (அம்மட்டோடு) தீருமோ? (தீராது.) நீ (ஒருத்தன்) வஞ்சனைசெய்துவிட (—கபடஞ்செய்து என்னைத் திருடிவிட, - அதனால் உண்டாகிய) இராமபிரான் கோபத்தால் (இப்போது) குறைவில்லாதிருக்கின்ற உலகம் முழுதும் அழிந்துவிடுமே யென்று அஞ்சுகின்றேன்! யான் இவ்வாறு அஞ்சு (தல் உண்மை யென்ப)தற்கு (என் நெஞ்சன்றி)த் தருமதேவதையும் சாட்சியாகும்'

வெம் சின அரக்கர் - கொடிய கோபத்தையுடைய இராக்கதர். விளித்து - கொன்று. வீயும் - நீங்கும், "வீநீக்கம் பூப்புள்சாவாம்" எஞ்சல் - குறைதல். எஞ்சும் - இறக்கும் - அழியும். எஞ்சும் எஞ்சும் என்ற அடுக்கு அழிவது திண்ணமெனத் துணிவுகுறித்தது. அறன் என்றது அறக்கடவுளை. சான்று - சாட்சி. அரோ ஈற்றசை.

60. ‘அங்கண்மா ஞாலமும் விசும்பும் அஞ்சவாழ்
வெங்கணாய் புன்தொழில் விலக்க மேற்கொளாய்,
செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ
எங்கள்நா யகனையும் நினைந்த தேழைநீ.’

இ. ள். ‘மண்ணுலகிலுள்ளோரும் விண்ணுலகிலுள்ளோரும் அஞ்சும்படி (யாக அவர்களுக்குத் துன்பம் செய்துகொண்டு வாழ்) கின்றகொடியோனே! (நீசெய்கின்ற) இழிதொழிலை நீக்குதலைத் தொடங்கு கின்றாயில்லை. (உன் அக்கிரமங்களை அடக்க இயலாமலிருக்கின்ற திருமால் பிரமன் சிவன் (போன்ற சாமானியன்) என்றோ எங்கள் தலைவ (னான இராம)னையும் எண்ணினாய்! நீ அறிவில்லாதவன் (ஆதலால் அவ்வாறு எண்ணினாய். திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலானவன் இராம னென்று தெரிந்துகொள்வாயாக)’

அம் கண் மாஞாலம் - அழகிய இடமுடைய பெரிய பூமி. விசும்பு - விண்; விண்ணுலகத்தைக் குறித்தது. ஞாலமும் விசும்பும் ஆகுபெய ராய் அவ்விடங்களில் வாழ்வாரை உணர்த்தின. வெங்கண் - கொடுமை. புன்மை - ஈனம். புன்தொழில் - ஈனமான செய்கை. மேற்கொள்ளல் - தலைப்படல் - தொடங்கல். மேற்கொளாய் என்பதற்கு மேற்கொள்வா யாக வென்றும் மேற்கொள்கின்றாயில்லையென்றும் பொருள் கூறலாம்.

இராமன், பரம்பொருளின்கூறுகள் சிலவேயுடைய மூத் தேவர் போலன்றி அவர்களிடத்துள்ள கூறுகளனைத்தும் ஒருசேர உள்ளவன் என்பது பின்னிரண்டடிக் கருத்து. இராமனுக்கு மும்மூர்த்திகளும் ‘அளவி ஒப்பாவரேயன்றி ...... தனித்தனி கிடைப்ப ரோதுணை’ என வருதல் காண்க.

61. ‘இருவரென் றிகழ்ந்தனை யென்னின், யாண்டெல்லை
ஒருவனன் றேஉல கழிக்கும் ஊழியான்?
செருவரும் காலைஎன் மெய்ம்மை தேர்தியால்,
பொருவரும் திருஇழந் தராயம் பொன்றுவாய்’

இ-ள். ‘(யானோ அளவற்ற படைத்துணை யுடையேன். இராமனுக் குத் துணை இலக்குமணன் ஒருத்தனே. ஆக, இவர்கள்) இருவர்தானே யென்று அலட்சியஞ்செய்வாயானால், (யான் சொல்வதைக்கேள். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அளவற்றோருடன் கூடிய) உலகத்தை உகமுடிவில்

சங்காரஞ்செய்யும் ஊழிமுதல்வன் ஒருவனேயன்றோ? (இனிப்) போர் நிகழும்போது நான் உண்மையே உரைத்தேனென்பதை நீ தெளிவாகத் தெரிவாய். (போரில் தோல்வியடைந்து உனது) ஒப்பில்லாத செல்வத்தை யிழந்து (போவதல்லாமல், அருமையான) உயிரையும் அநியாயமாக இழந்துவிடுவாய்'

யாண்டு எல்லை - ஆண்டுகளின் எல்லை - (யுகங்களின்) ஆண்டுகளின் (முடிவாகிய) எல்லை - யுகாந்தகாலம். ஊழி - யுகமுடிவு. ஊழியான் - ஊழி (யில் நிகழும் சர்வசங்காரத்து)க்கு உரியவன் - சங்கார கர்த்தா - சங்கரன். பெரு அரும் ஒப்பில்லாத. திரு - செல்வம். அநாயமாக என்பது அநாயம் எனச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. நாயம் அநாயம் என்பவை நியாயம் அநியாயம் என்பவற்றின் விகாரம். பொன்றுதல் - சாதல். 'விலக்கி' 'ஆவி பொன்றுவாய்' என்பன பாடபேதங்கள்.

இங்கே அநியாயமாகச் சாவாய் என்றது, நெறிவழுவாதிருந்தால் நெடுங்காலம் வாழ்தற்குரிய நீ நெறிவழுவி அகாலமரணம் அடையப் போகின்றாயே என்ற பரிதாபத்தாற் கூறியது; அக்கிரமஞ்செய்வதனாற் சாபவனது சாவு நியாயமன்றென்று கூறியதன்று. தீய வழியிற் செல்வானை 'அநியாயமாகக் கெட்டுப்போகிறானே' என்று பரிதபித்துக் கூறும் உலகவழக்கு இங்கே கருதத்தக்கது.

இறுதி யடிக்கு உன் அநியாயத்தால் உன் சொத்தையும் உயிரையும் இழப்பாய் என்று பொருள்கூறுதலும் உண்டு. இப்பொருளுக்கு அநாயத்தால் என்பது அநாயம் என உருபுதொக்கதாகக் கொளல் வேண்டும்.

வேறு.

62. 'பூவிலோ னுதி யாகப் புலன்கள்போம் நெறியிற் போகாத்
தேவரோ, அவுணர் தாமோ நிலைநின்று வினையின் தீர்ந்தார்?
ஏவல்எவ் உலகும் செய்யச் செல்வம்நிற் கிசைந்த தென்றால்,
பாவமோ, முன்நீ செய்த தருமமோ, தெரியப் பாராய்'

இ-ள். 'பாவங்களின்று நீங்கி (அழியாமல்) நிலைத்திருப்பவர்கள், (மனத்தை அடக்கி) ஐம்புலவழியிலே செல்லாத தேவர்களோ, (அவ்வழியிலே சென்ற) அசுரர்களோ? (என்று நான் கேட்பதற்கு மறுமொழியாக, நீ "நான் மனத்தை அடக்காமல் என் இட்டப்படியேநடக்கின்றேன். நீ '"தீவினை"' என்னும் வினையினின்றும் நீங்கிலேன்.

ஆயினும் நான் மூன்றுலகத்தையும் ஆளும் பாக்கியமுடையேனு யிருக்கிறேன்" என்று கூறலாம். நீ கூறுமாறு) எல்லா உலகத்தோரும் நீ இட்டகட்டளையைச் செய்யும்படியாகச் செல்வம் உன்னை அடைந் திருக்கின்றதென்றால், (அப்படி அடைந்திருப்பது,) நீ பிரமன் முதலிய பெருந்தேவரைக்குறித்து அருந்தவஞ்செய்த) நல்வினையினாலோ, (நீ இப்போது மேற்கொண்டிருப்பதுபோன்ற) தீவினையினாலோ? (எதனாலென்று) தெரியும்படி ஆலோசித்துப்பார்ப்பாயாக? ('ஆலோசித் துப் பார்த்தால், நல்வினையால் ஐசுவரியம் அடைந்து இன்புறுகின்றா யென்றும், தீவினையால் செல்வமிழந்து துன்புறுவாயென்றும் தெரிந்து கொள்வாய். யான் ஏன் இதன்முன் "வெங்கணுய், புன்றொழில்விலக்க மேற்கொளாய்" என்றேன் என்பது நன்கு விளங்கும்' என்றவாறு.)

பூ இ (ல்) லோன் - தாமரைப் பூவை வீடாக (=இருப்பிடமாக) உடையவன் - பிரமன். புலன்கள், சுவை ஒளி ஊறு (பரிசம்) ஓசை நாற்றம் (மணம்) என்ற ஐம்புலன்கள். அவுணர் - அசுரர். தீர்தல் - நீங்கு தல். ஏவல் - கட்டளை - ஆணை. நிற்கு - நினக்கு - உனக்கு. 'நிலை நின்று வினையிற்றீர்ந்தார்' என்பதை 'வினையிற்றீர்ந்து நிலைநின்றார்'எனப் பொருளுக்குப் பொருத்தமாக விகுதிபிரித்துக்கூட்டியிருக்கிறது காண்க.

இரணியன் முதலிய அசுரர்கள் தீவினையுடைமையால் நிலைத்திரா மல் இறந்தொழிந்தனர். அவ் அசுரர்கள் வாழ்ந்தபோது அவர்களுக்கு அடிமைகளாயிருந்த தேவர்களோ, தீவினையின்மையால் நிலைத்திருக் கின்றனர். தம்மை அடிமைப்படுத்திய அசுரர் இறந்தபின்னும் வாழ் வாராயுள்ள தேவர்கள் அவர்களை அடிமைகளாக உடைய நீ இறந்த பின்னும் நிலைத்திருப்பாரென முற்பாதிக் கவிக்குப் பொருள் விரித் துரைக்கலாம்.

['அகத்தியனாதி முனிவர்கள் எம்பெருமானிடம் வந்து "யாங்கள் இராக்கதர் இயற்றும் கொடுமைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தித் தவஞ் செய்யமுடியாமலிருந்துவருகின்றோம். அவர்களைக் கொன்று எங்களைக் காத்தருள்வாயாக. உன்னால் அவர்கள் ஒழிந்துபோவது உறுதியாக உண்மையே". என்று கூறியதை நான் நேரே கேட்டேன். அதற்கிசை "வாக நீ என்னைக் கவர்ந்து அவனுக்கே கொடுமைசெய்தாய். அம் முனிவர்கள் கூற, உன் வாலாறுமுழுவதுங் கேட்டு, உன்வலிமை

நெடிய ஆயுள் பெரிய சேனை முதலிய எல்லாவற்றையும் நன்கு தெரிந்து கொண்டபின்பே, எங்கோன், உன் தங்கைமூக்கு முதலிய உறுப்புக் களையும் உன் தம்பியர் காசாணுதி அவயவங்களையும் சின்னபின்னங் களாகச் சேதித்திருக்கின்றான்.' என்று கூறிச் சீதை பின்னும் கூறு கின்றாள்.]

63. 'ஆயிரந் தடக்கை யால்நின் ஐந்நான்கு காமும் பற்றி
வாய்வழி குருதி சோரக் குத்திவான் சிறையில் வைத்த
தூயவன் வயிரத் தோள்கள் துணித்தவன் தொலைந்த மாற்றம்
நீஅறிந் திலையோ! ஏகும் நெறிஅறிந் திலாத நீசா.'

இ. ள். ('"உன் நாயகன் பெண்பாலான என் தங்கையையும் சிறுவ ரான என் தம்பியரையும் வலிதொலைத்ததுபோல என்னையும் வலி தொலைக்க வல்லனோ?" என்பாயேல், கூறுகின்றேன். கேள்.) தனது ஆயிரங்கைகளால் உனது இருபதுகைகளையும் (இறுகப்) பிடித்து உன் வாய்வழியே இரத்தம்வழியக் குத்திச் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச் சுனனுடைய (ஆயிரம்) தோள்களை வெட்டியெறிந்த பரசுராமன் (என் நாயகனால் வலி அழிந்து) தொலைந்த செய்தியை (உலகமெல்லாம் அறியுமே); நீ (ஒருவன்மட்டும்) அறியவில்லையோ!' (இராவணனை வென்ற வனை வென்றவனை வென்ற இராமன் இராவணனை வெல்வது மிகவும் எளிதினுமெளிதென்றபடி).

தடக்கை - விசாலமான கை - பெரிய கை. கரம் - கை. குருதி - இரத்தம். சோர - வடிய. வான் சிறை - பெரிய சிறைச்சாலை. தூய வன் - சுத்தன் - களங்கமற்றவன். வயிரத்தோள் - வயிரம்போல வன் மையுடைய தோள்கள். துணித்தவன் - வெட்டியெறிந்தவன். மாற்றம் - சொல். சொற்களால் தெரிவிக்கப்படும் செய்தியை உணர்த்தியது. ஏகும் நெறிஅறிந்திலாத நீசா - செல்லுதற்குரிய நல்வழியைத் தெரிந்து கொள்ளாத இழிந்தோனே. 'அன்று ஐந்நான்கு' 'நீதிநெறியறிந்திலாத' என்பன பாடபேதங்கள்.

64. 'கடிக்கும்வல் அரவும் கேட்கும், மந்திரம் களிக்கின்றோயை
அடுக்குமீ தடாதென் றுன்ற அறிவினால் ஏதுக்காட்டி
இடிக்குநர் இல்லை: உள்ளார், எண்ணிய தெண்ணி உன்னை
முடிக்குந ரென்றபோது, முடிவன்றி முடிவ துண்டோ?'

இ-ள். 'கடிக்கப்புகுந்த பாம்பும் மந்திரம் (கூறினல்) கேட்டு (க் கடியாமல்) அடங்கும். (நீயும் தக்க மந்திரம் - ஆலோசனை - கூறுவா ரிருந்தால், கேட்டுச் செய்யப்புகுந்த தீச்செயலைச் செய்யாமல் அடங்கு வாய்.) இது தக்கது இது தகாது என்று (தமது) நிறைந்த அறிவினல் (அறிந்து எந்தக் காரணத்தினல் எதனையும் தக்கதென்றோ தகாத தென்றோ தாம் கண்டார்களோ அந்தக்) காரணத்தைக் (குறைந்த அறி வுடைய நீயும் தெரிந்து கொள்ளும்படி) காட்டி உறுதிகூறுவார் (ஒரு வரும்) இல்லை. இருக்கிறவர்களோ (தாங்கள் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து தெளிந்து உனக்கு நற்புத்திபுகட்டாராய், நீ) நினைப்பதை (த் தாங்களும்) நினைந்து உன்னை முடிவு (-சாவு) அடையச் செய்பவரென் ருல், உனக்கு இறுதியாக நேர்வது மரணமன்றி (வேறு) உண்டோ? (இல்லை)' (என்று சீதை தான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிமுடித் தாள்.)

மந்திரம் - (செபிக்கும்) மந்திரம்; ஆலோசனை. களிக்கின்றோயை - மதர்த்துத் திரிகின்ற உன்னை. ஈது - இது. ஈது அடுக்கும், (ஈது) அடாதெனப்பொருந்திப் பொருள்கொள்க. 'உண்ணாமை யுள்ள துயிர் நிலை ஊனுண்ண - அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு' என்ற குறளில் 'ஊன்' போல 'ஈது' 'மத்திமதீபம்' என்னும் தாப்பிசைப்பொருள்கோளுக்கு உதாரணமாம். ஏது - காரணம். இடித்தல் - உறுதிகூறல். முடித்தல் - சாகச்செய்தல். முடிக்குநர் - சாகச்செய்கிறவர். என்றபோது - என்றால்; குகப்படலத்தில் 'தாயுரை' என்ற பாட்டில் 'என்றபோது' 'என்றால்' என்று பொருள்பட வருதல் காண்க. 'முடிவது (-இறுதியாக நேர்வது) முடிவன்றி (-சாவல்லாமல்) உண்டோ' என இயைக்க. 'அடாததீதென் றறிவினல் ஏது' 'ஏதுவோடறிவு' 'இல்லை நீயே' என்பனவும் பாடங் கள்.

[தோடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

புத்தகங்களின் பயன்.

உ. சா. வேங்கடராமையர்.

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர்" என்பர் திருவள்ளுவர். அந்த அறிவு இயற்கையறிவு, செயற்கையறிவு என இருவகைப்படும். இயற்கையறிவு "எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து" என்பதற்குப் பொருந்தப் பிறக்கும்பொழுதே அமைவது. செயற்கையறிவு ஆசிரியரின் உபதேசங்களாலும் அறிவுநூல்களின் ஆராய்ச்சியாலும் பெறலாவது.

எவர்க்கும் இயற்கையறிவுமாத்திரமே போதியதாகாது; செயற்கையறிவும் இன்றியமையாததே. இயற்கையறிவின் ஆற்றலை வளர்ப்பதே செயற்கையறிவின் முதற்செயல். செயற்கையறிவைப்பெறாத இயற்கையறிவும், இயற்கையறிவோடொன்றாத செயற்கையறிவும் பயனற்றனவே.

மக்களை இத்துணைச்சிறந்தபயனைப் பெறுதற்கு உரியவராகச் செய்பவல்லது யாது? அது புத்தகங்களைப் படித்தல். புத்தகங்கள் என்ற அளவில் இக்காலம் வெளிவருவன எல்லாம் கொள்ளத்தக்கன ஆகா. "அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா, துலகநூல் ஓதுவ தெல்லாம் - கலகல, கூஉந் துணை" என்றாராதலின், கற்கப்புகுமுன் அந்நூல்கள் "வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்" கண்டனவும், அந்த இலக்கணங்களுக்கும் வரையறைகளுக்கும் மாறுபடாதனவும் ஆகிக் கற்போர்க்குக் கருத்தை நிறைவாக்கும் சிறந்த அறிவுநூல்களாகவே இருத்தல்வேண்டும் என்பது மறக்கலாகாதது.

"வளம்படவேண்டாதார் யாருமில்லை." அவ்வளம் இம்மை, மறுமைகளை ஒருசேர எய்துவதாம். இவற்றைப் பெறமுயலுவதே ஆறறிவுபடைத்த மக்களது தலைசிறந்தகொள்கையாக இருக்கவேண்டுமாயின், அவற்றைப்பெறத் துணைசெய்வன புத்தகங்களே.

மேலே கூறிய இம்மை, மறுமைப்பயன்களாகிய புகழ், பெருவாழ்வு என்பன அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பெரும்பேறுகளைப் பெறமுயலுவதால் கைவருவன. அந்த நான்கின் சிறப்பியல்புகளையும் தம்மைக் கற்போர்க்குத் தெள்ளிதின் விளக்குமாறு அறிவிப்பனவாகிய நூல்களே புத்தகங்களாம்.

இக்காலத்தில் உலகினர்க்குப் பல துறைகளின் நிகழ்ச்சிகளும் தெரியவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்கின்றது. அந்த அவசியம் பூர்த்தியாகவேண்டுமானல், அதற்கு ஆங்காங்குச் செய்யப்பெறும் விரிவுரைகள் போதியன ஆகா. அத்துறைகளின் கருத்துக்களேயும், முடிபுகளேயும் எளிது இனிது விளக்கக்கூடிய புத்தகங்களே வேண்டியன.

புத்தகங்களேக் கற்றேர் அறத்தின் சிறப்புக்களேயும், அதனேச் செய்து பயன்பெறும் துறைகளேயும் நன்குதெரிந்துகொள்ளுதல்கூடும். அறம் பலதிறப்படுமேனும் உலகப்போக்கில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்பச் செய்யக்கூடியன பல உண்டு என்பதையும், அவற்றைச் செய்து நிறைவேற்றி இன்புறும் துறைகளேயும் புத்தகங்கள் தக்க சமயங்களில் சிரிய ஆசிரியர்போலவும் உற்ற நண்பன் போலவும் உடனிருந்து அறிவித்துவருவதைக் கற்போர் அறிவர். ஏனைய முப்பெரும்பேறுகளுக்கும் ஆதியாய்நின்று கைகூடச்செய்யும் அறப்பயனிலும் சிறந்தது வேறென்றுண்டோ?

“பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்லே” “முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்” “மன்னிய மூன்றுள் - நடுவண தெய்த இருதலேயும் எய்தும்” என்பனபோன்ற வாக்கியங்களால் பொருட்செல்வத்தின் சிறப்பியல்புகளேயும், “செய்க பொருளேச் செறுநர் செருக்கறுக்கும் - எஃகதனிற் கூரிய தில்” “திரைகடலோடியும் திரவியந்தேடு” என்பனபோன்ற தொல்லுரைகளால் செல்வத்தைத் தேடவேண்டியதன் இன்றியமையாமை, முறை முதலியவற்றையும் மக்களுக்கு அறிவிப்பன புத்தகங்களே. பொருள்பற்றி வேறுபல புத்தகங்கள் பல்வேறுதுறைகளேயும் விரித்து விளக்குவனவாக வெளிவருகின்றன. அவையெல்லாம் காலத்திற்கேற்ப நல்ல முறையில் செவ்வியநடையினவாய்க் கிடைப்பின், பெரும்பயன் தருவனவே. இத்தகைய புத்தகங்கள் தோன்றிவிடுமாயின் நம்மவரைவிட்டுச் சோம்புத்தனம் விரைந்து நீங்கிவிடும். சோம்புத்தனமில்லாதொழிவதினும் சிறந்தபயனுண்டோ? “மடியிலான் தாளுளாள் தாமரையினுள்.” “உடையரெனப்படுவது ஊக்கம்” என்பவற்றின் கருத்துக்கள் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கன.

மக்களுள் ஒருசிலரே பலசன்மப்பழக்கத்தால் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதல் கூடும். மிகப்பலர் இல்வாழ்க்கையினராகவே இருக்க வேண்டியவர். "குடித்தனமோ துரைத்தனமோ" என்பர் சாமானியர். இக்குடித்தனமாகிய இல்லறத்தைப் பாங்காக நடத்தவேண்டுமாயின் "கருத்தொருமித்து ஆதாவுபட்ட" தலைவனும் தலைவியும் வேண்டும். இத்துணைச் சிறந்த அன்புடைமையின் வரலாறு மிகத்தெளிவாக நூல்களில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துறைகளைக் கற்றுணர்ந்த மக்கள் சிறந்த முறையில் இல்லறத்தை நடத்துவார்கள் என்பது ஒருதலை. "இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றில் நின்றதுணை" என்ற சிறப்புப் பெயரைப்பெறும் பேறு பெற்ற இல்வாழ்க்கையினும் சிறந்தது யாது? அப்பெருஞ்சிறப்பை ஆராய்ச்சியுடன் கைக்கொள்ளத் துணைபுரிவன புத்தகங்களே.

இவ்வாறே "காலான முதற்பூமி கைவந்தால் முத்தியும் கைவந்ததாம்" என்றபடி சுயேச்சையாகிய நன்னெறியைக்காட்டி அந்நெறி பிறழாது "சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகிய" வீடுபேற்றையும் சோபானமுறையில் பெறத்தக்க வழிகளை அறிவிப்பன புத்தகங்களே. இவற்றிலும் சிறந்த பயன் உண்டோ?

இவற்றையன்றிக் காலத்திற்கேற்ப அரசியல், சமூகவியல் முதலிய பலவற்றின் சிறப்புக்களையும் புத்தகங்களால் அறிந்துகொள்ளலாம். கவலை, துன்பம் முதலியன நேர்ந்தால் புத்தகங்களைத் துணைக்கொண்டு அவற்றைப் போக்கிக்கொள்ளலாம். பிறர் மனம் மகிழுமாறு பல செய்திகளையும் விரித்துக் கூறும் ஆற்றலை அளிப்பன புத்தகங்களே. "கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்" ஆதலின் பலர் முன்னிலையில் குருட்டுத்தன்மையைப்போக்குவன புத்தகங்களே. என்றும் அழியாப் புகழ்பெறுதற்கும் புத்தகங்களே காரணம். "ஒருகுடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும் - மூத்தோன் வருக என்னாதவருள் - அறிவுடையோனாறு அரசும் செல்லும்" என்பர். அத்துணைச் சிறந்த அறிவினைப்பெற்றுப் பேறு பெறத் துணைபுரியும் புத்தகங்களின்பயன் மிகப்பெரிது. "அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே."

நவீனதர்க்கம்.

இது - கோயமுத்தூர் கவர்ன்மெண்டுகாலேஜில் தத்துவசாஸ்த்திர போதகாசிரியராயிருக்கும் ஸ்ரீமத் K. R. அப்பளாசாரியார் M.A., L.T., அவர்களால் எழுதப்பெற்று அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதுகாறும் ஆங்கிலத்தருக்கநூன் முறையைத்தழுவி யெழுதி வெளியிடப்பெற்றபுத்தகங்களில் இது புதுமையுடையது. இதனைப்படிப்பவர்களுக்குத் தருக்கவுணர்ச்சியுண்டாவதோடு வாக்கியப் பிழைகளைப் போக்கிக் கொள்ளற்குரிய சொற்பொருளுணர்ச்சியும் எளிதினுண்டாகும். தருக்கநூலுணர்ச்சியானது சொல்லிலக்கண நூலில் வல்லாயிருப்பதற்குத் துணையாயிருப்பதுடன் மற்றெல்லாப் பொருளையும் எளிதிற்றெளிதற்கேதுவாயுமிருக்கிறது. அறிவுவளர்ச்சிக்கின்றியமையாத பொருளுணர்ச்சியையுண்டாக்க வல்லதருக்கநூலுணர்ச்சி நம் தமிழ்மாணவர்களிடத்து மிகவும் அரிதாயிருத்தலால் அத்தகையகுறை தீர்தற்கு இத்தகைய புத்தகங்கள் மெத்தப் பயன் படத்தக்கன. இதனை ஆக்கியளித்த நூலாசிரியர்க்கும் அச்சிட்டுவெளியிட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தார்க்கும் தமிழுலகம் நன்றி பாராட்டத்தக்கது.

தமிழ்ப்பேரகராதி:—சென்னையுனிவர்ஸிடியாரால் தொடர்ச்சியாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றுவரும் இவ்வகராதியின் தொகுதி 6, பகுதி 1, இப்பொழுது வெளிவந்துள்ளது. இதில் 'முக்கட் செல்வன்' என்பது முதல் 'மொய்த்தல்' என்பதிறுதியாகவுள்ள தமிழ்ச் சொற்களுக்கு மேற்கோள்களுடன் மிகத்தெளிவாகப் பொருள் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிக்க பயனுடைய இவ்வேலை இனிது நிறைவேறி வருதல் தமிழ்மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி விளைப்பதாகும். இதன் விலை ரூ 2.

விலாசம்—Messrs C. Coomaraswami Naidu & Sons., George Town, Madras.

வியாசம் எழுதும் முறை:—இப்பெயர்கொண்டபுத்தகம் புதுக் கோட்டை மஹாராஜா கலாசாலைத்தமிழாசிரியர், ஸ்ரீமாந், பண்டித நா. கனகராஜையரவர்களால் இயற்றப்பெற்றது. ஹைஸ்கூல்மாணவர்களுக்குரியதாய், துரைத்தனத்தார் திருத்திவெளியிட்ட புதியபாடத் திட்டத்திற்கிணங்க ஆசிரியர் இதனை அமைத்திருப்பதாகத்தெரிகிறது. சிறுவர்களை வியாசமெழுதப்பழக்குவதில் இது சிறந்தகருவியாய் உதவுந்தரத்தது. மற்றும் தமிழ்மொழியில் மிக்கபயிற்சியில்லாதவரும் இப்புத்தகத்தைப் படிப்பதால் பிழையறப்பேசவும் எழுதவும் வல்லுநராதல்கூடும். விலை அணு 12. விலாசம்—"T. G. கோபால்பிள்ளை, தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி.

விசுவநாதநாயக்கர்—இப்பெயருள்ள புத்தகமும் ஷை நா. கனகராஜையரவர்களாலெழுதப்பெற்றதே. சமீபகாலத்திற்குமுன் தமிழகத்தில் அரசுபுரிந்த நாயக்கவமிசத்தவருள் முதன்மைவாய்ந்த விசுவநாதரின் சரித்திரம் இதில் அடங்கியுள்ளது. சரிதவாராய்ச்சியிற்றேர்ந்த அறிஞர்களின் கருத்தைப்பெரும்பாலும் தழுவி, சில புதுமைவரலாறுகளும் தில் இடையிடையே புகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பள்ளியிற்பயிலும் மாணவர்களுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகுமாறு எழுதப்பெற்ற இது சிறந்த பாடப்புத்தகமாகத்தக்கது. விலை அணு 9

விலாசம்—"T. G. கோபால்பிள்ளை, தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி.

தமிழ்நூற்கோவை* (1) முதற் பகுதி, (2) ஷை இரண்டாம் பகுதி—இவ்விரண்டு புத்தகங்களும் தனித்தனி ஷை கனகராஜையரவர்களாலே தொகுக்கப்பெற்றவை. இவற்றில் முதற்பாகம் நான்காம் பாரத்திற்கும், இரண்டாம் பாகம் ஐந்தாம் பாரத்திற்கும் பாடப்புத்தகமாகத்தக்கன. இவற்றின்செய்யுட் பகுதிகள் சிறந்த முறையிற்றிரட்டப்

பட்டுள்ளன. உரை நடைப்பகுதிகளும் பழைமையும் புதுமையும் தழுவிய பொருள்கள் கொண்டனவாய்த் தக்கஅறிஞர்களாலெழுதப் பெற்றனவேயாம். ஆகையால் ஆங்கிலகலாசாலையதிகாரிகள் மாணவர்களின் தமிழ்ப் பாடபுத்தகமாக இவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாக்கியோருக்கு ஊக்கமளித்தல் விரும்பற்பாலது. விலை—முதற் பகுதி அணா 10, இரண்டாம் பகுதி அணா 12.

விலாசம்— "T. G. கோபால்பிள்ளை, தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி.

தமிழிலக்கியம் (தற்காலம்) என்ற புத்தகம் ஸ்ரீமத். A. V. சுப்பிரமணிய அய்யரவர்களால் எழுதப்பெற்றது. இதற்குத் தமிழரின் கலைவளத்தைப்பற்றி ஒரு வியாசம் முகவுரையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்புத்தகம் தெளிவான தமிழ்நடையிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது. 'இந்த நூலின் கருத்துக்களை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்களென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்று நூலாசிரியரே எழுதியிருந்தபோதிலும் எல்லோரும் வாங்கிப்படிக்கத்தக்கது. இதன் விலை ரூ. 1-0-0. வேண்டுவோர் திருநெல்வேலி சாரத ஆண்டு கம்பெனியிற் பெறலாம்.